



ΔΟΚΙΜΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΛΕΓΕΙΑΣ

Νομίζοντες ότι κεχαρισμένον άναγνώσμα προσφέρομεν τοις άναγνώταις της Μ.ημοσύνης, συγγράμματος άνέκαθεν ου μόνον περι τά τερπνά αλλά και τά επιστημονικής οίως τινος ου άνξίας έχόμενα θέματα να ασχολήται προτεθειμένου, καταχωρίζομεν τό κατωτέρω περι άρχαίας 'Ελληνικής 'Ελεγειας Δοκίμιον προΐον πολλού άξιου λόγου του καλάμου του Κ. Βαρώνο: καθηγητού του έν Βρυξέλλαις 'Αθηναίου, λαβόντος τό είς την διατριβήν ταύτην ένδόσιμον έκ των γνωστών είς όλον τον φιλολογικόν κόσμον Μεσσηνιαδων (Meseniennes) του Γάλλου ποιητού Casimir Delavigne.

Αί Μεσσηνιαδες του Κ. Casimir Delavigne, άνεκάλεσαν την έλεγειαν είς την άρχαίαν αυτη: καταγωγήν. Τόν έρωτα της πατρίδος έμπνευσμένος, ο ποιητής ο μετά δικαίας της υπερηφανίας λέγων

- J' ai des chants pour toutes ses gloires,
- Des larmes pour tous ses malheurs,

άνειρε τό αληθές πνεύμα του είδους τούτου της ποιήσεως του έν χρήσει παρά τοις πάλαι Έλλησι, και οι σίγχοι αυτου άνεζωπύρησαν παρ ήμίν την μήμηνην του

Τομ. Β.

'Αρχιλόχου, Καλλίνου και Τυρταίου Ουδόλως λοιπόν άποικον, άν περι των Μεσσηνιαδων λαλούντες, περι της άρχαίας 'Ελληνικής 'Ελεγειας προτάττομεν Δοκίμιον και την άρχαίαν πόλιν εξιστορούντες, την περιγραφην της επί των έρειπιων εκείνης άνεγερθείσης νεωτέρας πόλεως τρόπον τινά σκοπούμεν, και την προσέγγισιν έξόχου προτύπου προς άξιον αυτου αντίγραφον. Εκ τούτου δε εύκολωτέρα έσται τοις άναγνώταις ή κατανόησις των όμοιοτήτων του Delavigne προς τους άρχαίαιατα δια του σταδίου τούτου έλληλακτίας, όπερ και πάλιν μετά τσοούτου χρόνου διάλειμμα ο άνηρ ήνώξε.

Ουδ' είναι αναγκαίον ίνα την έλεγειαν εξετάσωμεν καθ' ήν ήμεις περι αυτης έχομεν σήμεραν έννοιαν ζητήσωμεν δε μόνον τό πως αυτην οι άρχαίοι ένδου. 'Ανέλθωμεν τό λοιπόν είς τής πηγάς.

'Ο 'Οράτιος έν σ. 75 της Ποιητικής αυτου Τέχνης λέγει

versibus impariter junctis q̄nerimonia primum,  
Post etiam inclusa est voti sententia compos.  
Quis tamen exiguus elegos emiserit auctor  
Grammatici certant, ut adhunc sub'judice lis est.

'Εντεθεν άρα δηλον Α.) ότι τά έν διατίχοις (εξαμέτροις δηλονότι και πινταμέτροις έναλλάξ versibus impariter junctis) γραφόμενα ποιήματα έχρησίμωσαν τό πρώτον είς θρήνων έκφρασιν. 'Αλλά τίς ουτως ο θρήνος; ή επί τη άποικία πατρός ή και φίλου

Τευχ. ΜΒ.